

независимостъ. Тѣ бѣхъ несподобили вехтытъ си господари и начальницытъ имъ бѣхъ си сподѣлили имуществата на Турцытъ. Кара-Георгій господаруваше въ Шумадія, а Милошь Обреновичъ — въ Рудникъ. Подъ прѣдводителството на тѣзи двама начальници Сърбытъ нападахъ на турекытъ войскы и придобывахъ чести сполуку. Кара-Георгій ведатъжъ удържа голѣма побѣда надъ босненскыя паша и уздрави своята власть. Той се надѣваше на руското покровителство.

Като бѣхъ заловены въ боя ерѣщу Русія, Турцытъ не можахъ да направятъ нѣщо за умиряваньето на Сърбія. Пишкый паша се опыта да направи спогождене съ Сърбытъ и прѣдложи Кара-Георгию княжеството надъ Сърбія, ако сложи оржжіето; нъ рускытъ свѣты надвихъ и Кара-Георгій отхвърли тѣзи прѣдложенія съ надѣжда да получи пошироки правдины за Сърбія съ руската помощъ. Но тѣзи надѣжды бяхъ излганы. Въ букурешкыя миръ Русія остави Сърбія на волята на Турцытъ.

Отъ тогавъ Сърбытъ поченяхъ да претегліхътъ несполуки и поражения. Кара-Георгій побѣгна въ Унгарія и отъ тамъ въ Русія. Турцытъ станяхъ изново господари на мѣстото и се показахъ до толкози жестоки въ своето отмящяване, щото извикахъ ново по-страшно възстанье.

То избухна на Врѣбница прѣзъ 1815 година. Изгоненытъ Сърбы се повърнахъ въ отечеството си и помогнахъ да се изгонятъ жестокутъ побѣдители. Подиръ едногодишенъ бой Милошь Обреновичъ, зеть на Кара-Георгиа, сполучи да добіе отъ Портата твърдѣ сгодны условія за Сърбія, повърна тишината въ страната и поченъ да управлява Сърбія като неограниченъ господарь. Той се задължи да плаща на Портата всекогодишенъ данкъ.

И Египетъ не бѣше миренъ. Мехмедъ-Аали паша бѣше получилъ отъ Султана заповѣдь да иде да освободи Мекка и Медина, които бѣхъ паднали въ рѣцѣтъ на фанатическата секта *Вагабитытъ*. (Вагабитытъ са мухаметанскы фанатицы, които искатъ щото всичкытъ Мухаметане да се повърнатъ къмъ живота на първоначалнытъ вѣрны, къмъ чи-